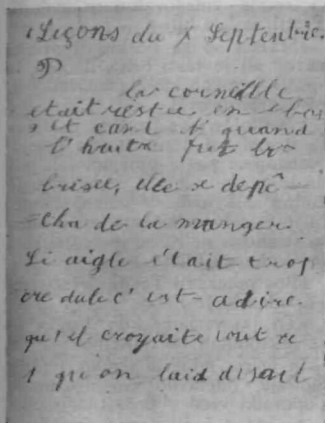

Pokojni viteški kralj kot šolarček

Levo: Prva francoska šolska naloga sedemletnega princa v osnovni šoli v Ženevi (Švica).
Desno: Naš nepozabni kralj Zedinitelj (v sredi s širokim slamnikom) med svojimi součenkami in součenci

A r n o š t A d a m i č

Lažnivci

Zunaj je tulila silna burja in oznanjevala pošastno noč. Gostilničar je zaklenil vrata in prižgal svetiljko, medtem je pa že metal piš prve težke kaplje na šipe. Okoli mize so sedeli pri kozarcu vina trije popotniki, ki jih je bila usoda zanesla k isti mizi. Ljudje s ceste se spoznajo na prvi pogled, zato je beseda tekla gladko, domači so jih za pečjo z zanimanjem poslušali, kajti vedeli so mnogo zanimivega.

»Bog se usmili,« je vzdihnila gospodinja, »takega viharja pa še ne.«

»Kaj bo to,« se je oglasil prvi, »doživel sem že hujši vihar. Lansko leto sem bil v Holandiji. Tam je vse ravno in skoro nobenega gozda. Pri nekem kmetu sem se udingal, da mu prebelim hišo. Baš sem pri delu, ko potegne strašen piš. Hitim in hitim, a komaj pomočim belačo v barvo, potegne in mi sproti odnese vso barvo. Gledam, kam jo nese in vidim, da na sosednjo hišo, ki se je, ena, dve, krasno prebarvala z mojo barvo. To vidim, vzamem škafec in grem streljaj od hiše, škropim z belačo po zraku in, ena, dve, delo je bilo izvršeno v največje kmetovo zadovoljstvo.«

Zdaj se je na dolgo odkašljal drugi popotnik in menil, da to še ni nič.